

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **UNIMEX – INVEST, s.r.o.**
sídlem Svojíškova 1596/2, 708 00 Ostrava – Poruba
zastoupená advokátem JUDr. Jaromírem Hanušem
sídlem Kosmova 961/20, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3162/3, 709 00 Ostrava

o žalobě proti exekučním příkazům žalovaného ze dne 3. 7. 2017 č. j. 2594126/17/3203-00540-805180 a č. j. 2594395/17/3203-00540-805180

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobkyně se žalobou doručenou do datové schránky Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 17. 7. 2017 domáhala zrušení dvou exekučních příkazů žalovaného ze dne 3. 7. 2017 uvedených v záhlaví tohoto rozsudku, z nichž jedním žalovaný nařizoval daňovou exekuci vůči žalobkyni příkázáním pohledávky z jejího účtu a druhý prodejem nemovitých věcí. Oba exekuční příkazy byly vydány k vymození evidovaných daňových nedoplatků žalobkyně v celkové výši 3 053 656 Kč spolu s úroky z prodlení ve výši 2 136 121,59 Kč, celkem tedy pro částku 5 189 777,59 Kč a dále k vymození exekučních nákladů ve výši 101 760 Kč.
2. Žalobkyně namítla, že za příslušná zdaňovací období tvrdila jinou výši daně, než je po ní vymáhána, proto měla být o této jiné výši zpravena rozhodnutím, ale žádné rozhodnutí, které by jí oznamovalo výši daně a její splatnost, neobdržela. Rozhodnutími uvedenými v exekučních příkazech tak podle žalobkyně nebyla pravomocně stanovena daň, proto dosud nemohla uplynout lhůta k jejich plnění a nejsou tudíž ani vykonatelné. Současně žalobkyně namítla prekluzi práva vyměřit daň. Žalobkyně dále poukázala na to, že v době od 28. 5. 2010 do 3. 5. 2013 neměla v obchodním rejstříku zapsaného jednatele.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém vyjádření provedl rekapitulaci daňových řízení, která předcházela přezkoumávané daňové exekuci s tím, že exekuce je vedena jednak pro dlužnou daň z příjmů právnických osob za rok 2006 včetně penále a příslušenství, dále pro dlužné penále na dani z příjmů právnických osob za rok 2005 a pro dlužnou daň z příjmů právnických osob za rok 2010 včetně penále a příslušenství. K dlužné dani z příjmů právnických osob za rok 2006 žalovaný uvedl, že správce daně vydal dne 22. 4. 2010 (*správně 2009 – poznámka krajského soudu*) na základě provedené daňové kontroly dodatečný platební výměr č. j. 77937/09/390912805098, proti kterému se žalobkyně odvolala. Žalovaný v rámci tzv. autoremedury podanému odvolání částečně vyhověl a rozhodnutím ze dne 31. 5. 2010, č. j. 90106/10/390911806486 upravil výši dodatečně vyměřené daně z částky 3 428 160 Kč na částku 2 817 840 Kč a dále snížil výši penále z částky 685 632 Kč na částku 563 568 Kč. Také proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně opětovně odvolala, její odvolání však podle žalovaného „pozbylo účinnosti“ s ohledem na absenci podpisu osoby oprávněné za ni jednat a žalovaný považuje daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006 za pravomocně stanovenou ke dni 3. 7. 2010. K vyměřenému penále na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005 žalovaný uvedl, že vydal dne 16. 6. 2010 platební výměr č. j. 93052/10/390911806486, který nabyl téhož dne právní moci a odpovídající daňová povinnost se stala splatnou ke dni 1. 7. 2010. K poslední exekuované daňové povinnosti týkající se daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2010 žalovaný uvedl, že vydal dne 17. 5. 2013 na základě provedené daňové kontroly dodatečný platební výměr č. j. 1730128/13/3203-24801-809450, proti kterému se žalobkyně odvolala a Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 14. 3. 2014 č. j. 6583/14/5000-14201-711429 její odvolání zamítlo a rozhodnutí žalovaného potvrdilo. Dlužná daň z příjmů právnických osob za rok 2010 tak byla pravomocně stanovena ke dni 17. 3. 2014 a stala se splatnou ke dni 1. 4. 2014. Veškerá uvedená rozhodnutí byla podle žalovaného žalobkyni řádně doručena, což je ostatně plně zřejmé už z toho, že proti nim aktivně brojila rozličnými opravnými prostředky. Žalovaný dále uvedl, že v průběhu vymáhání jednotlivých daňových povinností provedl celou řadu úkonů, které podle příslušných ustanovení zákona číslo 280/2009 Sb., daňového řádu, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), popř. dříve platného zákona číslo 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“) přerušovaly běh prekluzivní (resp. promlčecí) lhůty pro stanovení daně. V této souvislosti poukázal především na rozhodnutí o zřízení zástavního práva ze dne 25. 7. 2011 č. j. 189634/11/390940805180, proti kterému se žalobkyně odvolala, avšak její odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 12. 1. 2012 č. j. 7757/11-1500-801323. Stalo se tak pravomocným a žalovaný má za to, že zcela nepochybně založilo účinky předvídané v § 160 odst. 6 daňového řádu. Ve vztahu k nedoplatkům zajištěným tímto zástavním právem tedy došlo k prodloužení prekluzivní lhůty pro placení daně, a to na 30 let ode dne zápisu zástavního práva do katastru nemovitostí. Za bezpředmětné považuje žalovaný také námitky ohledně neúčinnosti doručování rozhodnutí v době, kdy jednatel žalobkyně nebyl zapsán v obchodním rejstříku. V dané době měla žalobkyně zpřístupněnu datovou schránku a doručované písemnosti byly v této datové schránce prokazatelně přebírány. Po určitou část daného období byla žalobkyně rovněž postupně zastupována zmocněnci a žalovaný z důvodu právní jistoty doručoval rozhodnutí jak do datové schránky žalobkyně tak těmto zmocněncům. Žalovaný poukázal na sjednocující stanovisko Pléna Nejvyššího soudu ČR ze dne 5. 1. 2017 ohledně doručování do datových schránek, konkrétně na bod, ve kterém se uvádí, že *„Písemné vyhotovení rozhodnutí či jiného úkonu anebo jiná písemnost, které byly dodány do datové schránky adresáta, jsou doručeny okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu.“* Podle žalovaného proto ve všech případech, kdy rozhodnutí doručoval do datové schránky žalobkyně, došlo k jejich doručení tím, že se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba, přičemž je podle žalovaného irrelevantní, která konkrétní osoba toto oprávnění měla.

4. Žalobkyně v replice datované dnem 6. 10. 2017 vytkla žalovanému, že jí neustanovil zástupce v době, kdy neměla statutární orgán.
5. Krajský soud ve věci rozhodl již dvakrát. Poprvé se tak stalo rozsudkem ze dne 16. 8. 2018, č. j. 22 Af 80/2017 – 54, jímž byla napadená rozhodnutí zrušena a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 9. 2019 č. j. 7 Afs 377/2018 – 38, který nabyl právní moci dne 26. 9. 2019. NSS současně věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Podruhé krajský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 16. 12. 2019 č. j. 22 Af 80/2017 – 93, jímž opět napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Také tento rozsudek krajského soudu byl zrušen, a to rozsudkem NSS ze dne 3. 9. 2020 č. j. 7 Afs 16/2020 – 19, který nabyl právní moci dne 7. 9. 2020. Současně byla věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.
6. NSS již v prvním zrušujícím rozsudku vytkl krajskému soudu, že v posuzované věci problematiku doručování neposoudil komplexně, když nezohlednil, že právnická osoba nemusí nutně ve všech záležitostech jednat toliko prostřednictvím svého statutárního orgánu, ale i jiných osob. Absence ustanoveného statutárního orgánu v obchodním rejstříku tedy nemusí automaticky znamenat nemožnost doručování písemností dané právnické osobě. Je-li tu jiná osoba oprávněná za právnickou osobu jednat, je možné této právnické osobě doručovat jejím prostřednictvím. Dle obsahu správních spisů je přitom

zřejmé, že za žalobkyni v rozhodné době jednala osoba oprávněná k přístupu do datové schránky. Úkolem krajského soudu v dalším řízení pak bylo zjistit, zda se do datové schránky žalobkyně přihlásila některá z v úvahu přicházejících oprávněných osob a na základě toho posoudit, zda mohly nastat účinky doručení.

7. Krajský soud v dalším řízení doplnil dokazování sdělením Ministerstva vnitra ze dne 7. 11. 2019, které na výzvu soudu potvrdilo, že se do datové schránky žalobkyně dne 1. 6. 2010 v 08:23:01 a dne 16. 6. 2010 v 15:09:42 (tj. v době, kdy měla být podle doručenek datových zpráv žalobkyni doručena rozhodnutí ze dne 31. 5. 2010 a ze dne 16. 6. 2010) přihlásil P. N. v roli statutárního orgánu, tedy osoba s plným rozsahem uživatelského oprávnění.
8. Krajský soud dále doplnil dokazování listinami předloženými žalobkyní, které měly prokázat tvrzení žalobkyně o tom, že žalovaný správce daně na základě výzvy ze dne 7. 7. 2010 nahlížel dne 9. 7. 2010 do rejstříkového spisu žalobkyně.
9. Také další rozsudek krajského soudu v této věci ze dne 16. 12. 2019 č. j. 22 Af 80/2017 – 92 byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 3. 9. 2020 č. j. 7 Afs 16/2020 – 19 a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. NSS se neztotožnil s krajským soudem v závěru o nedostatečnosti skutkových zjištění žalovaným, a zavázal jej rozhodnout, zda za zjištěného skutkového stavu došlo k účinnému doručení sporných rozhodnutí. Poukázal přitom na rozsáhlou judikaturu NSS vztahující se k otázce existence platných přístupových údajů podle § 9 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, v platném znění (dále jen zákon o elektronických úkonech), jakož i k problematice „bdělosti“ uživatelů datových schránek, pokud jde o otázku nakládání s přístupovými údaji. NSS rovněž poukázal na novější judikaturu Nejvyššího soudu k otázce doručování podle zákona o elektronických úkonech (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2019 č. j. 23 Cdo 641/2019 – 41).
10. Krajský soud v dalším řízení posoudil věc v intencích závěrů NSS vyslovených v předchozích dvou zrušujících rozsudcích, přičemž byl vázán rozsahem žalobkyní uplatněných žalobních bodů a skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění).
11. V dalším řízení žalobkyně v replice doručené krajskému soudu dne 2. 11. 2020 poukázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 8. 2020 č. j. 32 Cdo 565/2019, v němž soud dospěl k závěru, že není-li právnické osobě, která před soudem jako účastník nemůže vystupovat (protože nemá statutární orgán), opatrovník ustanoven, je zasaženo její právo na spravedlivý proces a řízení trpí zmatečností vadou. Současně zdůraznila, že toto rozhodnutí bylo vydáno v civilním soudním řízení ve věci žalobkyně. Žalobkyně má za to, že pokud by jiný soud rozhodl jinak za stejných podmínek, šlo by o rozhodnutí nepředvídatelné. Dále žalobkyně poukázala na zrušující rozsudek NSS ze dne 3. 9. 2020 sp. zn. 7 Afs 16/2020 (bod 22) v nyní souzené věci, který sice uvedl, že odkazovaná judikatura Nejvyššího soudu se týká jednání právnických osob v civilním soudním řízení, zatímco v nynějším případě je

posuzována otázka účinnosti doručení, ale podle přesvědčení žalobkyně, obě tyto otázky, tedy jak účinnost doručení tak schopnost jednat, nejdou od sebe oddělit, protože připustí-li se, že lze účinně doručit právnické osobě, která nemá statutární orgán a tudíž není, kdo by za ni jednal (lhostejno před jakým orgánem, který autoritativně rozhoduje o jejích právech a povinnostech), pak při absenci statutárního orgánu nemůže tato právnická osoba vystupovat jako účastník v jakémkoliv řízení a tudíž je zasaženo její právo na spravedlivý proces.

12. Žalobkyně dále zdůraznila základní zásady daňového řízení, mezi něž patří zásada povinnosti správce daně jednat v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy, a povinnost postupovat v úzké součinnosti s daňovými subjekty. V této souvislosti dále žalobkyně opětovně poukázala na ust. § 10 odst. 2 ZSDP, podle něhož je povinností správce daně ustanovit zástupce právnické osobě, pokud vzniknou pochybnosti o tom, kdo je oprávněn jednat jejím jménem.

13. Žalobkyně dále rozvedla, že v daném čase byl účinný i zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), který v ust. § 27 odst. 4 stanovil rejstříkovému soudu povinnost zveřejňované údaje do jednoho týdne ode dne jejich zápisu také oznámit příslušnému daňovému orgánu. Obdobnou úpravu obsahuje i ust. § 15 odst. 3 zákona o elektronických úkonech, kdy je soudu určenému k vedení obchodního rejstříku uloženo bezodkladně informovat Ministerstvo vnitra i o údajích a jejich změnách vedených o právnické osobě, tedy i o statutárních orgánech. Tyto informace jsou poskytovány ministerstvu způsobem umožňujícím dálkový přístup (§ 15 odst. 9 zákona o elektronických úkonech). Dále žalobkyně poukázala na ust. § 135 odst. 2 obchodního zákoníku, které stanovilo, že zanikne-li jednatele funkční období, je povinna valná hromada do tří měsíců jmenovat nového jednatele. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku se ohledně žalobkyně podává, že dne 28. 5. 2010 byl vymazán jednatel P.N. s tím, že jeho funkce jednatele zanikla 25. 4. 2008. Za použití ustanovení § 27 odst. 4 obchodního zákoníku pak běží rejstříkovému soudu lhůta pro oznámení této skutečnosti daňovému orgánu, tedy žalovanému. Žalovaný se nejpozději dne 4. 6. 2010 dozvěděl, že jednatel P. N. byl vymazán s tím, že jeho funkce zanikla dne 25. 4. 2008. Žalobkyně dále poukázala na již dříve jí avizovanou skutečnost, že správce daně dne 9. 7. 2010 nahlížel do rejstříkového spisu žalobkyně u Krajského soudu v Ostravě. O zániku funkce jednatele se tak dozvěděl na základě oznamovací povinnosti rejstříkového soudu a tuto informaci si také ověřil osobně při nahlížení do spisu. Pro informaci Ministerstvu vnitra sice žádná lhůta stanovena nebyla, ale zákon o elektronických úkonech hovoří o bezodkladné informaci a formou dálkového přístupu. Obě instituce, správce daně i Ministerstvo vnitra, tak byly informovány o zániku funkce jednatele žalobkyně.

14. Žalobkyně dále uvedla, že v rozhodné době měla jen jednoho jednatele a v důsledku zániku jeho funkce neměla jednatele žádného. Z aplikace ust. § 135 odst. 2 obchodního zákoníku pak běží lhůta 3 měsíců pro jmenování nového jednatele. Z uvedeného vyplývá, že správci daně vznikly pochybnosti, kdo je za právnickou osobu oprávněn jednat, a měl postupovat podle ust. § 10 odst. 2 ZSDP, tedy stanovit žalobkyni zástupce, což vyplývalo také z ust. § 2 odst. 1 ZSDP. Žalovaný za této

situace neměl postupovat podle ust. § 17a ZSDP. Žalobkyně opakovaně zdůraznila, že ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší soud, že v inkriminovanou dobu neměla žalobkyně mimo jednatelů žádnou osobu pověřenou přístupem do datové schránky. Za situace, kdy jednatelem zanikla funkce, nebyla zde žádná osoba, která by za žalobkyni mohla jednat, tedy ani převzít doručované písemnosti, a proto nebyla předmětná rozhodnutí žalobkyni doručena.

15. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že exekučním příkazem žalovaného ze dne 3. 7. 2017, č. j. 2594126/17/3203-00540-805180 bylo rozhodnuto o nařízení daňové exekuce vůči žalobkyni příkázáním pohledávky z jejího účtu k vymožení daňových nedoplatků ve výši 3 053 656 Kč a úroku z prodlení ke dni 29. 6. 2017 ve výši 2 136 121,59 Kč (celkem 5 189 777,59 Kč). Podle výroku tohoto exekučního příkazu sestávají daňové nedoplatky, pro které byla exekuce nařízena, z neuhrazených daňových povinností podle vykonatelného výkazu nedoplatků sestaveného k tomu dni, mezi které patří daň z příjmu právnických osob ve výši 2 314 725 Kč a úroky z prodlení ve výši 2 136 121,59 Kč, obojí dle rozhodnutí č. j. 73937/09/390912805098, ze dne 22. 4. 2009, daň z příjmu právnických osob ve výši 556 046 Kč dle rozhodnutí ze dne 22. 4. 2009, č. j. 73937/09/390912805098, daň z příjmů právnických osob ve výši 36 413 Kč dle rozhodnutí ze dne 8. 6. 2010, č. j. 93052/10/390911806486 a daň z příjmů právnických osob ve výši 44 712 Kč dle rozhodnutí ze dne 17. 5. 2013, č. j. 1730128/13/3203-24801-809450. Spolu s daňovými nedoplatky byla exekuce nařízena také pro exekuční náklady ve výši 101 760 Kč. Druhým exekučním příkazem ze dne 3. 7. 2017, č. j. 2594395/17/3203-00540-805180, pak žalovaný nařídil exekuci k vymožení totožných daňových nedoplatků prodejem nemovitých věcí ve vlastnictví žalobkyně v katastrálním území Kutná Hora. V tomto druhém exekučním příkaze se sice uvádí, že se jedná o nedoplatky sestavené ke dni 30. 6. 2017, ale rozhodnutí, ze kterých byl výkaz sestaven, zůstávají stejná, stejně tak je stejná výše příslušenství.
16. Z výkazu nedoplatků ze dne 3. 7. 2017, č. j. 2594127/17/3203-00540-805180, krajský soud zjistil, že jej sestavil žalovaný z evidovaných splatných daní ke dni 29. 6. 2017 v částce 5 088 017,59 Kč. Dlužné daně, ze kterých byl sestaven uvedený výkaz nedoplatků, jsou shodné s těmi, které byly uvedeny v exekučních příkazech.
17. Dále se z příslušných částí správního spisu podává, že dodatečným platebním výměrem na daň z příjmů právnických osob za rok 2006 ze dne 22. 4. 2009 č. j. 73937/09/390912805098, tehdejší Finanční úřad Ostrava III dodatečně vyměřil žalobkyni daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006 ve výši 3 428 160 Kč a uložil jí povinnost zaplatit penále ve výši 685 632 Kč. Žalobkyni bylo v dodatečném platebním výměru uloženo, aby celkovou dlužnou částku zaplatila do 30 dnů ode dne jeho doručení. Podle doručanky byl tento platební výměr doručován žalobkyni poštou prostřednictvím zmocněnce pro doručování P. N., který zásilku osobně převzal dne 13. 5. 2009. Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2010, č. j. 90106/10/390911806486 Finanční úřad Ostrava III v rámci autoremedury částečně vyhověl odvolání žalobkyně a změnil odvoláním napadený dodatečný platební výměr ze dne 22. 4. 2009 tak, že snížil výši dodatečně vyměřené daně z 3 428 160 Kč na 2 817 840 Kč

a penále z 685 632 Kč na 563 568 Kč. Současně uložil žalobkyni povinnost zaplatit dodatečně vyměřenou daň včetně příslušenství v celkové výši 3 381 408 Kč do 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Uvedené rozhodnutí ze dne 31. 5. 2010 bylo doručováno žalobkyni do její datové schránky a bylo doručeno dne 1. 6. 2010 tím, že se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba nebo aplikace.

18. Dalším rozhodnutím, které je součástí předmětného výkazu nedoplatků je platební výměr na daňové penále ze dne 8. 6. 2010 (*správně ze dne 16. 6. 2010 – poznámka krajského soudu*), č. j. 93052/10/390911806486, kterým tehdejší Finanční úřad Ostrava III předepsal žalobkyni penále ve výši 179 617 Kč za prodlení s placením daně z příjmů právnických osob za období od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2005. Podle údajů na doručence datové zprávy byl tento platební výměr doručován žalobkyni do její datové schránky s příznakem do vlastních rukou a byl doručen dne 16. 6. 2010 přihlášením oprávněné osoby nebo aplikace.
19. Dodatečným platebním výměrem na daňovou ztrátu z příjmů právnických osob za rok 2010 (zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010) ze dne 17. 5. 2013, č. j. 1730128/13/3203-24801-809450 žalovaný vyměřil žalobkyni mimo jiné penále z doměřené daňové ztráty ve výši 44 712 Kč se splatností 15 dnů od právní moci dodatečného platebního výměru. Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2014, č. j. 6583/14/5000-14201-711429 Odvolací finanční ředitelství zamítlo odvolání žalobkyně ze dne 5. 6. 2013 a napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2013 potvrdilo. Podle doručanky datové zprávy bylo rozhodnutí o odvolání ze dne 14. 3. 2014 doručováno žalobkyni do její datové schránky s příznakem do vlastních rukou a bylo doručeno dne 17. 3. 2014.
20. Mezi listinami doručenými správcem daně krajskému soudu v průběhu tohoto řízení se nachází také písemná plná moc datovaná 6. 2. 2008 doručená dle prezenčního razítka Finančnímu úřadu Ostrava III dne 9. 12. 2010, kterou jménem žalobkyně zmocnil její tehdejší jednatel P.N. zmocněnce Ing. P. Z., aby společnost zastupoval ve všech záležitostech týkajících se fungování a podnikání společnosti a písemného styku za společnost, především (mimo jiné) k zastupování společnosti v jednání s finančními úřady.
21. Součástí listin předložených žalovaným je také rozhodnutí ze dne 26. 7. 2011, č. j. 189634/11/390940805180, kterým tehdejší Finanční úřad Ostrava III rozhodl o zřízení zástavního práva k nemovitostem žalobkyně k zajištění daňových pohledávek v celkové výši 3 452 401 Kč (podle rozhodnutí ze dne 22. 4. 2009, č. j. 73937/09/390912805098 a ze dne 8. 6. 2010, č. j. 93052/10/390911806486), a to k nemovitostem žalobkyně v katastrálním území Kutná Hora. Podle doručanky datové zprávy bylo rozhodnutí doručováno do datové schránky žalobkyně s datem doručení dne 29. 7. 2011 a současně Ing. P.Z., kterému bylo doručeno dne 1. 8. 2011. Odvolání žalobkyně tehdejší Finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7757/11-1500-801323, zamítlo a rozhodnutí o zřízení zástavního práva potvrdilo. Podle doručanky bylo odvolací rozhodnutí doručováno Ing. P. Z. a bylo mu doručeno dne 18. 1. 2012.

22. Dále krajský soud vycházel ze sdělení ministerstva vnitra ze dne 7. 11. 2019 (odst. 8 tohoto rozsudku), jímž doplnil dokazování.
23. Podle ust. § 17a ZSDP, adresátovi, který má zpřístupněnou datovou schránku se doručuje přednostně podle zvláštního zákona.
24. Podle ust. § 42 daňového řádu osobě, která má zpřístupněnou datovou schránku, se doručuje elektronicky podle jiného právního předpisu.
25. Podle ust. § 8 odst. 3 zákona o elektronických úkonech k přístupu do datové schránky právnické osoby je oprávněn statutární orgán právnické osoby, člen statutárního orgánu právnické osoby nebo vedoucí organizační složky podniku zahraniční právnické osoby zapsané v obchodním rejstříku, pro něž byla datová schránka zřízena.
26. Podle ust. § 8 odst. 6 písm. b) zákona o elektronických úkonech k přístupu do datové schránky je dále oprávněna pověřená osoba, kterou je u datové schránky právnické osoby fyzická osoba pověřená statutárním orgánem právnické osoby nebo vedoucím organizační složky podniku zahraniční právnické osoby zapsané v obchodním rejstříku, pro něž byla datová schránka zřízena, a to v rozsahu jimi stanoveném.
27. Podle ust. § 12 odst. 3 zákona o elektronických úkonech ministerstvo zneplatní přístupové údaje statutárnímu orgánu právnické osoby nebo jeho členu, přestane-li být statutárním orgánem právnické osoby nebo jeho členem, neprodleně po oznámení této skutečnosti novým statutárním orgánem právnické osoby nebo jeho členem, Ministerstvo současně zašle novému statutárnímu orgánu právnické osoby nebo jeho členu, nové přístupové údaje do vlastních rukou.
28. Krajský soud setrvává na závěru, podle kterého je výkaz nedoplatků vykonatelný, pokud jsou vykonatelné všechny položky v něm uvedené, to znamená, pokud jsou vykonatelná všechna rozhodnutí, která byla podkladem pro zanesení příslušných částek do evidence daní (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Afs 399/2017-26). Stejně tak neshledal krajský soud důvod cokoliv měnit na závěru, že pro účely přezkoumání napadených exekučních příkazů v mezích žalobních bodů je nutné se zabývat vykonatelností všech daňových rozhodnutí (platebních výměrů), ze kterých byl sestaven výkaz nedoplatků, který je v dané věci exekucním titulem, včetně jejich doručení, a především s přihlédnutím k namítané absenci statutárního orgánu žalobkyně po určité období.
29. Po skutkové stránce považuje krajský soud za podstatné, že daňová rozhodnutí (platební výměry), ze kterých byl sestaven exekucní titul (výkaz nedoplatků) byla vydávána ve dnech 22. 4. 2009, 8. 6. 2010 (správně 16. 6. 2010) a

17. 5. 2013. Z obsahu spisu dále vyplývá, že dodatečný platební výměr č. j. 73937/09/390912805098 ze dne 22. 4. 2009 byl doručován poštou do vlastních rukou tehdejšímu jedinému jednateři žalobkyně P. N. coby zmocněnci žalobkyně, který jej osobně převzal dne 13. 5. 2009. Současně však ze spisu vyplývá, že k odvolání žalobkyně byl uvedený platební výměr změněn (výše doměřené daně snížena) autoremedurním rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 5. 2010, č. j. 90106/10/390911806486, které bylo doručováno do datové schránky žalobkyně a je evidováno jako doručené dne 1. 6. 2010, kdy se do datové schránky přihlásil P. N., který byl až do 28. 5. 2010 zapsán v obchodním rejstříku jako jednatel žalobkyně. Po jeho výmazu z obchodního rejstříku (28. 5. 2013) neměla společnost žalobkyně v obchodním rejstříku zapsaného žádného jednatele.

30. Dalším vymáhaným rozhodnutím je podle výkazu nedoplatků platební výměr ze dne 8. 6. 2010 (správně 16. 6. 2010) č. j. 93052/10/390911806486, který byl doručován žalobkyni do její datové schránky a podle doručenky datové zprávy měl být doručen dne 16. 6. 2010, kdy se do datové schránky přihlásil P. N., který shodně jako v předchozím případě již nebyl v obchodním rejstříku zapsán jako jednatel společnosti.

31. Konečně poslední dodatečný platební výměr č. j. 1730128/13/3203-24801-809450 ze dne 17. 5. 2013 byl doručen do datové schránky žalobkyně dne 20. 5. 2013 (t. j. již v době, kdy byl jednatel žalobkyně P.N. opětovně zapsán v obchodním rejstříku), ta se proti němu odvolala a Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 14. 3. 2017, č. j. 6583/14/5000-14201-711429 odvolání žalobkyně zamítlo a napadený dodatečný platební výměr ze dne 14. 3. 2014 potvrdilo. Také toto odvolací rozhodnutí bylo žalobkyni doručováno do její datové schránky a podle doručenky datové zprávy bylo doručeno dne 17. 3. 2014.

32. Podle výkazu nedoplatků a exekučních příkazů, jsou v přezkoumávané daňové exekuci vymáhány pohledávky, o kterých bylo rozhodováno jak v době před 31. 12. 2010, tak po 1. 1. 2011. Otázku vykonatelnosti relevantních platebních výměrů je proto třeba zkoumat podle ZSDP, účinného do 31. 12. 2010 (pro rozhodnutí vydaná do 31. 12. 2010 – srov. § 264 odst. 1 a 2 daňového řádu) a podle daňového řádu (pro rozhodnutí vydaná po 1. 1. 2011).

33. Krajský soud v posuzované věci ze sdělení ministerstva vnitra ze dne 7. 11. 2019 zjistil, že do datové schránky žalobkyně se v rozhodném období přihlásil v té době již bývalý jednatel žalobkyně P. N. z pozice statutárního orgánu.

34. Z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Ostravě bylo zjištěno, že žalobkyně byla do obchodního rejstříku zapsána dne 8. 1. 2001 a jejím jediným společníkem byl P. N. Ten byl také současně statutárním orgánem. P. N. byl jako společník vymazán z obchodního rejstříku dne 24. 4. 2006 a jediným společníkem se stala V. N. (zapsána 24. 4. 2006), která je jediným společníkem dosud. Jako statutární orgán byl P.N. z obchodního rejstříku vymazán dne 28. 5. 2010, přičemž jeho funkce

jednatele zanikla dne 25. 4. 2010. Opětovně byl do obchodního rejstříku jako jednatel zapsán dne 3. 5. 2013 (s dnem vzniku funkce 8. 1. 2001).

35. Na základě těchto skutkových zjištění učinil krajský soud následující právní závěry.
36. Dle zjištěného skutkového stavu je nezpochybnitelné, že žalobkyně jako právnická osoba měla v době rozhodné z pohledu doručování obou sporných platebních výměrů zřízenou datovou schránku. Ve smyslu ust. § 17a ZSDP jí proto bylo doručováno přednostně podle zákona o elektronických úkonech. Pravidla doručování se v posuzované věci tedy řídí nikoliv ZSDP, příp. daňovým řádem, ale zákonem o elektronických úkonech.
37. V posuzované věci je dále nesporné, že P. N. měl z titulu svého postavení statutárního orgánu zřízen přístup do této datové schránky. Ke dni jeho výmazu z obchodního rejstříku jako jednatele, tj. ke dni 28. 5. 2010, neexistovala jiná osoba s přístupovými údaji do datové schránky žalobkyně. Obě rozhodnutí žalovaného, jejichž doručení je rozhodnou otázkou v souzené věci, byla doručena po datu 28. 5. 2010 a byla doručena tak, že P. N., ač již nebyl jednatelem žalobkyně, se přihlásil do datové schránky přístupovými údaji určenými pro osobu, která má postavení statutárního orgánu.
38. Krajský soud nesdílí názor žalobkyně, že za situace, kdy byl dosavadní a jediný statutární orgán žalobkyně vymazán z obchodního rejstříku, bylo povinností správce daně ustanovit žalobkyni zástupce ve smyslu ust. § 10 odst. 2 ZSDP. Podle tohoto ustanovení správce daně ustanoví zástupce právnické osobě za podmínky, že vzniknou pochybnosti o tom, kdo je oprávněn jednat jejím jménem. V posuzované věci však nebylo prokázáno, že by žalovaný takové pochybnosti měl, zvláště za situace, kdy žalobkyně měla zpřístupněnou datovou schránku a písemnosti byly v této schránce prokazatelně přebírány. Žalovaný nemá povinnost, ale ani oprávnění zkoumat, která konkrétní osoba je onou oprávněnou osobou, jež se přihlásila do datové schránky. Ve prospěch žalovaného svědčí zákonný předpoklad, že osoba, která se přihlásí do datové schránky platnými přístupovými údaji je osobou k tomu oprávněnou dle zákona o elektronických úkonech. Problematika přístupových údajů konkrétních osob do konkrétních datových schránek je v kompetenci Ministerstva vnitra jako správce systému. Bylo by v rozporu s principem doručování do datových schránek, pokud by si doručující správní orgán měl cokoliv ohledně oprávněných osob při doručování ověřovat a ujišťovat se tak o účinnosti doručení. Zákon o elektronických úkonech se stal v rámci platného právního řádu univerzálním právním předpisem použitelným pro doručování všemi orgány veřejné moci.
39. Za situace, kdy byla obě rozhodnutí doručena přihlášením osoby, která byla držitelem platných přístupových údajů, nelze žalovanému přičítat k tíži, že neustanovil žalobkyni zástupce dle § 10 odst. 2 ZSDP, protože lze důvodně předpokládat, že nemohl mít pochybnost o tom, kdo je oprávněn jednat jejím jménem, resp. účinně přebírat jejím jménem doručované písemnosti.

40. Z vyjádření žalovaného, které žalobkyně nijak nerozporeovala, navíc vyplynulo, že z dalšího jednání žalobkyně, tj. úkonů, které učinila po posuzovaném doručení sporných rozhodnutí, bylo dovoditelné minimálně jejich materiální doručení, když žalobkyně reagovala (byť nekvalifikovaně) na doručení rozhodnutí podáním opravných prostředků. Žalovanému i z tohoto důvodu nemohly vzniknout důvodné pochybnosti o přípustnosti doručování do datové schránky žalobkyně, ani důvody k pochybnostem z pohledu ust. § 10 odst. 2 ZSDP. Žalovanému však i nadále svědčila povinnost podle ust. § 17a ZSDP doručovat podle zákona o elektronických úkonech, neboť žalobkyně měla platně zřízenou datovou schránku.
41. Naopak žalobkyně disponovala právními nástroji, jimiž mohla reagovat na změnu svého vnitřního uspořádání. Příkladem lze poukázat na to, že si mohla zvolit zástupce pro jednání se správcem daně (§ 10 odst. 3 ZSDP), případně mohla správce daně o výmazu statutárního orgánu informovat a požádat o doručování písemností jiným způsobem. Další možností žalobkyně bylo požádat Ministerstvo vnitra jako správce datových schránek o zneprístupnění datové schránky nebo učinit konkrétní kroky směřující k využití institutu zneplatnění přístupových údajů podle § 12 odst. 3 zákona o elektronických úkonech.
42. Žalobkyně sice ve svých vyjádřeních opakovaně poukazovala na lhůty, které jí běžely k uspořádání jejích vnitřních poměrů po výmazu statutárního orgánu z obchodního rejstříku (lhůty dle obchodního zákoníku a dle zákona o elektronických úkonech), ale v těchto svých tvrzeních setrvala toliko v teoretické rovině, netvrdila, ani nedoložila, že by učinila jakékoliv konkrétní úkony k realizaci zmiňovaných opatření. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek NSS sp. zn. 4 As 160/2015, na nějž bylo také opakovaně poukazováno ve zrušujících rozsudcích NSS, z něhož vyplývá, že od uživatelů datových schránek je vyžadována bdělost a předpokládán aktivní přístup k řešení sporných či nevyhovujících situací. V návaznosti lze zmínit také rozsudek NSS sp. zn. 2 Afs 138/2018, v němž naopak žalobce informoval správce daně, že nemá žádnou fyzickou osobu, která by byla s to se s písemností doručenou do datové schránky seznámit, nebo s ní jinak nakládat. NSS v tomto rozsudku vyslovil, že v zásadě se jedná o soukromoprávní otázku vnitřního uspořádání právnické osoby s odkazem na zákonem předpokládanou povinnost uživatele datové schránky ustanovit si nového jednatele či učinit jiné zákonem předvídané kroky v zájmu bdělosti jak v otázce nakládání s přístupovými údaji v datové schránce, tak ve vztahu k zajištění fungování vnitřního uspořádání. Z pohledu žalovaného pak bylo podstatné pouze to, že v rozhodné době existovala osoba, která přístupovými údaji prokazatelně disponovala, a která se jimi do datové schránky přihlásila.
43. V této souvislosti je třeba zmínit také ust. § 12 odst. 3 zákona o elektronických úkonech upravující institut zneplatnění přístupových údajů. Tato právní úprava je založena na předpokladu aktivního přístupu uživatele datové schránky k řešení situace předvídané zákonem. Ust. § 12 odst. 3 představuje mechanismus umožňující překlenout přechodnou situaci v podobě absence statutárního orgánu. Jeho význam spočívá v předcházení situacím, kdy právnická osoba nebude disponovat žádnou osobou s přístupem do datové schránky. Odpovědnost za řešení otázky doručování v přechodné nestandardní situaci náleží jednoznačně uživateli datové schránky.

44. Jak však již akcentoval NSS ve druhém zrušujícím rozsudku (bod 18), výmaz statutárního orgánu z obchodního rejstříku nebývá pro právnickou osobu zapsanou v tomto rejstříku překvapivou událostí, která by nastala „ze dne na den“, takže by nemohla předcházet hrozící úplné absenci osoby oprávněné za ni jednat a nakládat s datovou schránkou včasnými kroky. NSS dovodil, že žalobkyni musela být informace o tom, že je vedeno řízení o výmazu jejího jediného jednatele z obchodního rejstříku, známa mnohem dříve, než k samotnému výmazu došlo. NSS v této souvislosti poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 5. 2020 č. j. 20 Cdo 1071/2020 – 836 a č. j. 20 Cdo 1073/2020 – 838, na která odkazuje sama žalobkyně a podle nichž funkce jednatele P. N. zanikla již dne 25. 4. 2008, neboť přestal splňovat podmínku bezúhonnosti pro výkon funkce jednatele.
45. Je nutno podotknout, že výmaz statutárního orgánu žalobkyně neměl žádný vliv na existenci jeho přístupových údajů do datové schránky žalobkyně. Ty zůstaly zachovány i pro dobu po výmazu. Jak již bylo shora uvedeno, zákon o elektronických úkonech předpokládá aktivitu uživatele datové schránky a příslušnou „bdělost“ (§ 12 odst. 3 zákona o elektronických úkonech).
46. NSS opakovaně v obou zrušujících rozsudcích zdůraznil nezbytnost posoudit, zda za zjištěného skutkového stavu došlo k účinnému doručení sporných rozhodnutí, přičemž odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 7 Afs 377/2018, podle kterého bude nutné „zodpovědět otázku, jaký vliv má existence platných přístupových údajů podle § 9 zákona o elektronických úkonech k příslušné datové schránce právnické osoby na účinky doručení, jestliže tato právnická osoba na druhou stranu v danou chvíli nemá v obchodním rejstříku zapsaný statutární orgán oprávněný k přístupu do její datové schránky ve smyslu § 8 odst. 3 téhož zákona a tato skutečnost mohla být stěžovateli známa již v době odeslání předmětných rozhodnutí do datové schránky žalobkyně. Jinými slovy se jedná o zodpovězení otázky, zda či za jakých podmínek mohou být od okamžiku, kdy byla určitá fyzická osoba vymazána jako statutární orgán právnické osoby do okamžiku, kdy byly její přístupové údaje Ministerstvem vnitra ČR na základě oznámení novým statutárním orgánem právnické osoby zneplatněny (viz § 12 odst. 3 zákona o elektronických úkonech), považovány za doručené zprávy, které byly v tomto období dodány do datové schránky dané právnické osoby (nedisponující pro jejich přijetí pověřenou osobou ani administrátorem), do níž se přihlásila tato fyzická osoba s dosud platnými přihlašovacími údaji.“
47. V posuzované věci v zájmu předpokládané „bdělosti“ bylo povinností žalobkyně, aby si ustanovila nového jednatele, případně učinila alespoň konkrétní úkony k tomu směřující nebo alespoň informovala správce daně o změně svých vnitřních poměrů. Žalobkyně nic takového neučinila a ani se o to podle všeho nepokusila. Žalobkyně v žádném svém podání netvrdí, že by o změně svého vnitřního uspořádání informovala správce daně nebo Ministerstvo vnitra, nebo že by vyjádřila svou obavu ze zneužití přístupových údajů.

48. Při posouzení věci bylo rovněž nezbytné zohlednit konkrétní skutkové okolnosti (bod 22 prvního zrušujícího rozsudku NSS). Dle výpisu z obchodního rejstříku Krajského soudu v Ostravě ke dni výmazu P. N. jako statutárního orgánu žalobkyně měla žalobkyně jediného společníka, a to V. N. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že se jedná o matku P. N. Z údajů v uvedených v obchodním rejstříku pak vyplývá, že oba mají trvalý pobyt na stejné adrese. Z pohledu principu „bdělosti“ pak mají soukromoprávní poměry žalobkyně v posuzované věci nemalý význam. Lze důvodně předpokládat, že V. N. nespatořovala v existenci platných přístupových údajů P. N. i po té, co přestal být statutárním orgánem žalobkyně, jakékoliv ohrožení ve smyslu ust. § 9 odst. 2 zákona o elektronických úkonech, a proto kroky směřující k zamezení jeho přístupu do datové schránky nebyly její prioritou. Ostatně byl to P.N., který jako jediný společník žalobkyně figuroval od jejího vzniku až do 28. 5. 2006. Statutárním orgánem žalobkyně pak byl s další přestávkou až do 15. 3. 2018. Kontinuita jeho postavení v soukromoprávní rovině tak zůstala zachována.
49. Pokud tedy žalobkyně prostřednictvím svého společníka V.N. umožnila P. N. i poté, co byl vymazán jako statutární orgán žalobkyně, aby byl osobou oprávněnou k přístupu do datové schránky žalobkyně, projevila tím svou vůli, aby bylo prostřednictvím platně zřízené datové schránky doručováno formou přihlášení se P. N. jeho dosud platnými přístupovými údaji. Bylo na žalobkyni, aby zvážila důsledky skutečnosti, že osobě, která pozbyla postavení statutárního orgánu, umožní používat přihlašovací údaje do své datové schránky a tím umožní zákonem předvídaný způsob doručení.
50. Na základě předestřené právní argumentace dospěl krajský soud k závěru, že obě sporná rozhodnutí byla žalobkyni prostřednictvím datové schránky doručena řádně a stala se tak vykonatelnými exekučními tituly. Ust. § 12 odst. 3 zákona o elektronických úkonech předpokládá aktivitu uživatele datové schránky, který tak má vyjádřit svou vůli ke změně *statutu quo*, jež bude reflektovat nové soukromoprávní poměry uživatele datové schránky. Žalobkyně však takovou vůli neprojevila.
51. Pro úplnost krajský soud považuje za nezbytné vyjádřit se k argumentaci žalobkyně v replice doručené krajskému soudu dne 2. 11. 2020, pokud se k ní již nevyjádřil výše. Krajský soud nesdílí názor žalobkyně, že účinnost doručení a schopnost jednat před správním orgánem nelze od sebe oddělit. Rozhodným faktorem je zde existence datové schránky zřízené žalobkyni, v důsledku čehož se ve smyslu ust. § 17a ZSDP a posléze ust. § 42 daňového řádu řídí doručování písemností vydaných orgány státní správy speciální právní úpravou představovanou zákonem o elektronických úkonech (*lex specialis*). Tato specifická forma doručování má svá vlastní pravidla odlišná od doručování upraveného jinými procesními předpisy, což je potvrzeno konstantní judikaturou NSS i Nejvyššího soudu. Stežejní judikatura NSS k této otázce byla již zmíněna výše, pokud jde o judikaturu Nejvyššího soudu, lze odkázat na novější rozhodnutí zmíněné již NSS ve druhém zrušujícím rozsudku a to rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2019 č. j. 23 Cdo 641/2019-41, který rovněž akcentuje bdělost při nakládání s přístupovými údaji do datové schránky: „...*odvolací soud se od závěrů ustálené judikatury při řešení otázky doručování do DS odchýlil, jestliže dovodil, že předmětný elektronický platební rozkaz nebyl žalované doručen do vlastních rukou, vzal-li v úvahu pouze skutečnost, že v době doručování elektronického platebního rozkazu nebyl jednatel žalované,*

jako její statutární zástupce, již osobou oprávněnou k přístupu do datové schránky žalované, ale nepřihlédl již ke skutečnosti, že žalovaná umožnila, že se do DS prostřednictvím systémového certifikátu v rozhodné době přihlásila osoba, která od žalované získala přihlašovací údaje do její DS a stala se tak osobou oprávněnou ve smyslu § 17 odst. 3 zák. č. 300/2008 Sb. Bylo na žalované, aby zvážila důsledky skutečnosti, že jiné osobě umožní, resp. tuto osobu pověří, aby používala přihlašovací údaje do její DS“. Aplikací zákona o elektronických úkonech proto nemohlo být zasaženo právo žalobkyně na spravedlivý proces ani v nyní souzené věci.

52. Odkaz žalobkyně na ust. § 27 odst. 4 obchodního zákoníku a ust. § 15 odst. 3 zákona o elektronických úkonech považuje krajský soud za nepřiléhavý, neboť označená zákonná ustanovení sice upravují informační povinnost rejstříkového soudu, avšak její splnění má pro orgány finanční správy i Ministerstvo vnitra čistě informativní význam a sdělená informace je nezavazuje k žádnému konání. Na tom nemůže změnit nic ani skutečnost, že v tomto konkrétním případě správce daně musel získat vědomost o změně ve vnitřním uspořádání žalobkyně nahlédnutím do rejstříkového spisu žalobkyně vedeného u Krajského soudu v Ostravě. Ani tato vědomost jej totiž nezavazovala k žádnému jednání za situace, kdy žalobkyně měla funkční datovou schránku, do které se přihlásila oprávněná osoba platnými přístupovými údaji. Dosavadnímu jednateli sice zanikla funkce, avšak byl stále osobou disponující platnými přístupovými údaji a tedy i osobou způsobilou účinně převzít doručované písemnosti, neboť platné přístupové údaje mu nebyly aktivním úkonem žalobkyně odňaty. Předmětná rozhodnutí proto byla žalobkyni shora popsáním způsobem řádně doručena.

53. Na základě shora uvedené právní argumentace dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

54. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě 18. listopadu 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu